

Mont Thabord

Valmeinier 1800 – Mont Thabord 3178 – Valmeinier 1800

23 juli 2006

Afstand: 23km

Duur: te lang ;-) van ergens voor zonsopgang, 5h30, tot ietsje voor etenstijd, 17h.

Klimmen: 2km

Dalen: 2km

Monstertocht. Mijn voeten, en vooral die linker pees op mijn wreef, zullen het geweten hebben. En dan nog een ommetje lang een meer. Schoon meer, maar daar moest er weer voor geklommen worden. 's Avonds stonden er 2000 hoogtemeters op te teller, op en neer. De zwaarste wandeldag in mijn leven. Oef !

In de eerste ochtendschemer wordt er vertrokken.

Na een vijf dagen te hebben gewandeld in deze bergomgeving van Valmeinier wordt er aan de 'grote tocht' begonnen. Onze gids was in panne gevallen dus liepen we met de andere wandelgids mee. Nu vermits de meeste helden bang zijn van zo een tocht waren er buiten onze wandelgroep niet veel extra hotelgasten mee. En het waren geen onknappe gasten.

Iedereen goed ingelopen, maar 's morgens vroeg is het toch slaapdrongen zwalpen tussen de geparkeerde wagens. Het is nog redelijk koud. En een ochtendmens ben ik nooit geweest.

Na het slapende dorp uitgeslopen te zijn wandelen we tot op het einde van de verharde weg. Valmeinier ligt in het dal op een 1/3. Zodoende is het nog 2/3 van het dal doorlopen tot aan de voet van den Thabord. Bij de eerste pauze gaat de fleece al uit. Het is nog niet echt warm maar met de inspanning van lichtjes bergop te lopen produceert het lichaam voldoende warmte. Het is al wat minder donker.

Bij de 2^e stop staan we aan een riviertje en een wei schapen. Zijnde; het ene schaap kijkt het andere aan...

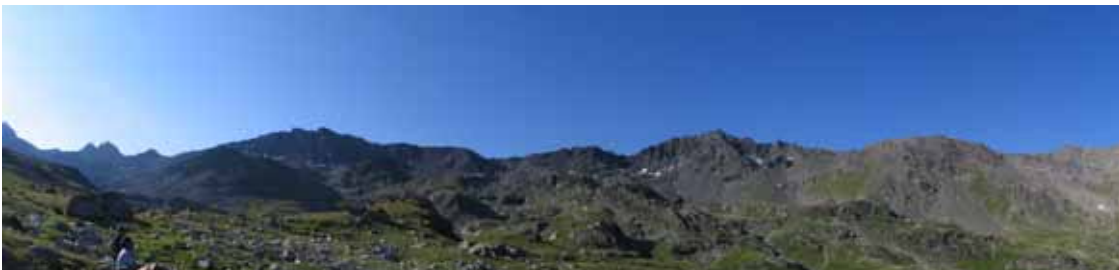
Er is hier een waterinstallatie en de gids weet ons te vertellen dat er in de berg een buizensysteem ligt om water over te pompen. In de winter wordt dit systeem gebruikt voor de sneeuwkanonnen rond Valmeinier. In de zomer om ervoor te zorgen dat er niet een deel nutteloos droog staat terwijl er in het andere deel van de vallei teveel water is.

De zon komt al over de kam piepen. Hier heb ik geleerd dat een pet met klep handig kan zijn. Als je een kleine zonnebril hebt, zijnde het tegenovergestelde van een uilenbril, en een hoofddeksel zonder uitsteeksel, dan heb je met een laagstaande zon veel last. Met bergwandelen moet je de hele tijd kijken waar je je voeten zet. Ideaal voor de zon om tussen bril en muts in de ogen te piepen. Je ziet dus nog geen k[0&e waar je je voeten zet.

Bij weer een volgende tussenstop is de zon volledig op. Mooi schouwspel. Straalblauwe hemel. Het belooft een droge dag te worden.

Oh, ja. Had ik al verteld waar we vandaag heen gaan?

De kapel hier is er eentje waar eenmaal per jaar het hele dorp naar op bedevaart komt. Gelukkig was dat niet vandaag.

We lopen verder het dal in en klimmen langzaam steviger en steviger naar boven. De kaart wordt op het dat stuk ook onduidelijk. Het terrein is ook redelijk grillig en dat bevordert de navigatie niet. Alles begint er zeer steil uit te zien en we vragen ons af of dit nog wandelen is. Maar de gids slaagt er toch in om een min of meer bewandelbaar pad te vinden.

Als we hier aan het klimmen zijn zien we pas echt goed waar we vandaag naartoe moeten. Daar is ons doel voor vandaag. Enkele verijsde sneeuwveldjes liggen te smelten. En natuurlijk moet ik met mijn lompe voeten er weer eens over uitglijden. Dat doet me eraan herinneren mijn voeten goed te zetten.

Zo verijsde sneeuw geeft brandwonden op uw vel bij een schuiver.

Even later in een klein zadel zien we de wit groene verfstrepen terug. Hier is het ook eventjes met handen en voeten klauteren. Oftewel de omweg nemen die ook luchtig is. De hoogte begint zich te laten voelen.

Boven gekomen is het druk. Blijkbaar is er ook nog een Italiaanse kant om deze berg te beklimmen. Die vele malen gemakkelijker is. Aan de kapel is het koud en tochtig. Boven op de top is er geen wind. En vermits het een van die hete zomers is en die dag goed weer. Het is boven de 20 graden op 3000m. Het duurt een hele tijd voor ik eraan denk om mijn fleecce aan te trekken. Zeer bijzonder fenomeen; een warme bergtop.

Boven moet er natuurlijk een uitgebreide fotosessie genomen worden. We hebben het namelijk gehaald. Voor sommigen in onze groep lijkt het wel euforisch.

Tot die dag is dit het hoogste punt waar ik op gestaan heb. Het wordt gekenmerkt door het feit dat het ook de warmste bergtop is waar ik al op gestaan heb.

De top is vrij vlak. En veel mensen hebben de moeite genomen om stenen bijeen te sleuren in combinaties die van ver op letters moeten lijken. De top is ook vrij groot. Ge kunt hier een concert organiseren.

Het wordt een uitgebreide lunch. Het weer is nog altijd in orde. En veel moeten we daar niet voor vrezen.

Dan volgt de afdaling. En, humm...

Eerst gaan we zeer katholiek doen; zijnde we lopen naar de kapel. Vanaf daar buigt het pad naar rechtsonder. Met het daar naar onder wandelen, eerder schuiven over de losse stenen, komen we een zeer interessant figuur tegen. Dit figuur is gekleed in: schoenen, sokken, rugzak en pet. Juist... ge leest dat hier goed. En wie loopt er natuurlijk weer vanachter in de groep? Tegen de tijd dat we hem allemaal gepasseerd zijn had hij zich al gezet en zijn rugzak afgenomen om wat schaduw te geven aan bepaalde lichaamsdelen. Gvd, weer niks gezien;-) Gelukkig zijn er na zo een vakantie foto-uitwissel-momenten.

In zo een afdaling langs dezelfde weg komt ge natuurlijk weer dezelfde verijsde sneeuwvlekjes tegen. Maar deze keer hadden ze mij niet liggen, letterlijk.

Het is warm die dag en mijn voeten beginnen te kloppen. Bij de volgende pauze leg ik me neer op een steen met mijn voeten omhoog. Dat doet beter aan de voeten en geeft natuurlijk leuke fototjes. Maar met dat ik terug opsta is de kloppende pijn terug.

Het afdalen wordt eentonig. Maar we gaan naar beneden. Tot op gegeven moment de gids een ingeving krijgt. Of we nog even aan een meertje willen pauzeren. In de groep waren er verschillende mensen fan van meertjes. Dus terug omhoog klimmen. Dat laatste klimmetje, djee...

Toen ik aan het meer was kon ik niet veel meer. En die voeten deden nog harder pijn. Daar aangekomen veters los. Dat hielp. Totdat we verder moesten en die veters weer vast.

De schapen van vanmorgen in de wei waren blijkbaar ontsnapt. Nu we ze terug passeerden liepen ze vrij te grazen.

Met de laatste duik naar beneden begint mijn linker pees nu echt wel serieus pijn te doen bij elke stap. Ik kan het ritme van de groep niet meer volgen. Nu zitten we opeen 4x4 weg richting dorp. Verkeerd lopen is echt wel onmogelijk. Maar traag.

Aangekomen in het dorp staat onze geblesseerde gids met de mindere goden van de wandelgroep ons op te wachten. Wel tof. Morgen rustdag. Ik hink mijn hotelkamer in.

Copyright:
Bron:

Deze tekst mag voor niet-commerciële doeleinden verspreid worden onder bronvermelding.
<http://bergkonijn.wordpress.com/>